

Rüyacı

Bir küçük erkek çocuk ve onun üvey annesi vardı. Bir ara üvey annesi kurutmak üzere buğdayı serdi ve beklemesi için üvey çocuğunu görevlendirdi. Çocuk uyudu. Buğdaya tavuklar dadanıp yemeye başladılar. Üvey ana çok kızdı ve çocuğu dövdü.

“Hangi şeytan uyuttu seni de buğdayı tavuklara yedirdin” dedi.

“Anacığım anacığım! İzin ver anlatayım” dedi.

“Nee” diye sordu üvey ana.

“Rüyamda; selin üzerinde bir toprak ve o toprak Bağdat’tı sanki: Bir ayağım Bağdat’ın içinde diğer ayağım Bağdat’ın sonunda; bu tarafımda Güneş, diğer tarafımda Ay oturuyordu. Şükür Yıldızı da (üç yıldız bir arada) elimi yüzümü yıkıyordu.”

Üvey ana rüyayı beğendi, çocuğun elini yakaladı “çabuk o rüyayı bana ver” dedi.

“Bu bir rüya ne vereyim sana?”

Üvey anası rüyacıyı dövdü ve dışarı attı. Çocuk gitti, dolaştı sonunda kralın kapısına dayandı.

“Ne dolaşıyorsun delikanlı, ne arıyorsun” diye sordu kral.

Böyle böyle oldu ve sonunda üvey annem dövdü ve kovdu beni, dedi.

Kral da beğendi bu rüyayı. Sonra; “bana ver o rüyayı” dedi.

Rüya yoksa sana boşuna neden yedireyim, diyerek çocuğu ambara attı.

Kralın gün görmemiş bir kızı vardı. Kız çocuğa acıdı. Gizli gizli yiyecek atıyordu ambarın içine.

Bu kral batının kralıydı. Doğu kralı bu gün görmemiş kızını istiyormuş. Fakat babası vermek istemiyormuş.

Bir ara Doğu kralı, Batı kralına dört kısırak göndermiş ve ardından tembih etmiş.

“Bu dört kısıraklardan hangisi anne, hangisi ilk tay, hangisi ortanca ve hangisi en küçüğü? Bunları bilersen iyi, bilemezsen kızını alırım” demiş.

Kral ve kızı üzüldüler çünkü bu bilmeceyi çözememişlerdi.

Kız rüyacının yanına gitti, durumlarını anlattı; “zavallı çocuk, ben Doğu Kralı’na gidersem sana yemek veren olmaz ve sen açlıktan ölürsün” dedi.

“Korkmayınız; atların önüne bolca tuz koyun, sonra onları tavlaya sokun ve kapıyı kapatın” dedi. “Ertesi günü kapıyı açtığınızda, dikkat edin; su içmeye önce ana olan kısırak gelir, peşinden en küçük tay... Tayın peşinden onun büyüğü, peşinden de en büyük tay...”

Kız gitti durumu babasına anlattı. Gerçekten de bilmece çözüldü.

Doğu Kralı bu sefer tuz taşını gönderdi ve bilmeceyi sordu: “Bu tuz taşını kahve gibi öğütürsen sizi rahat bırakırım, yoksa kadın benim olur” der.

Kız yine Rüyacı’ya gider, durumu anlatır.

Korkmayın, der. “Babanız bu tuz taşını öylece geri göndersin ve sorsun; İnce mi kalın mı öğütelim? Ona göre yapalım” desin.

Bu bilmeceyi de çözdüklerini anlayan Doğu kralı, Batı kralının sarayının önüne öyle bir ok attı ki geçilecek yer kalmadı. Oku hiç kimse yerinden kımıldatamıyor, çakıldığı yerden sökemiyordu.

Kadın yine Rüyacı'nın yanına gitti ve her şeyi anlattı.

Korkmayın, dedi Rüyacı. "Ben bu gece çıkarım buradan, onları oradan kaldırım" dedi.

Gerçekten de o gece Rüyacı ambardan çıktı, oku o yana bu yana sallayarak yerinden söktü bir kenara attı. Sonra gidip ambara girdi.

Ertesi günü kral dışarı çıktığında gördüklerine inanamadı, şaşırıldı. "Kim çıkardı, kim, diye sordu. Kızımı ona vereceğim" diye gürlledi.

Herkes "ben, ben, ben" demeye başladı. Kral "Öyle ise bulunduğu yerden kaldır şimdi" demiş, hiç kimse yerinden oynatamamış.

Kızı, "baba, demiş, "Eğer ölmediyse bir de şu Rüyacıya bakalım. Belki o kaldırmıştır" dedi.

Vezirler gönderildi. Baktılar ki çocuk dev gibi olmuş. Çağırdılar, getirdiler.

Söktü aldı oku, bir savurdu, Doğu Kralı'nın sarayına saplandı.

Batı Kralı çok sevindi ve kızını Rüyacıya verdi. Üç dört haftalık birliktelikten sonra Rüyacı Doğu Kralı'na savaş açtı.

Oldukça bir yol aldıktan sonra bir adam gördü. Bu adam kah toprağı sürüyor, kah sürülü toprağın iri tezeklerini yutuyordu.

"Hey, hey! Oldukça zor bir işin olsa gerek ki şu sürülü toprak tezeklerini yutuyorsun ya" diye söyledi Rüyacı.

"Bu ne ki zor olsun. Esas zor olan Rüyacının yaptığı; Kralın birinin kızını aldı, diğerine de savaş açtı" dedi.

"Rüyacı benim! Gel de kardeşlik olalım."

Birlikte gittiler. Bir yere geldiler ki orada bir adam denizin kenarına dikilmiş denizi içiyor, neredeyse denizi bitirecek...

"Böyle zor bir iş yoktur ki koca denizi içebiliyorsun" demiş.

"Eh bu neymiş. Esas zor iş Rüyacının yaptığı iştir; Kralın birinin kızını aldı, ötekine de savaş açtı" dedi.

"Gel, gel" dedi, "Rüyacı benim. Seninle de kardeş olalım" dedi.

Üçü birlikte yola koyuldular. Baktılar ki bir adam ayaklarına değirmen taşlarını bağlamış, o şekilde tavşan yakalamaya çalışıyor. Herkesin garibine gitti bu durum. Adama sordular:

"Ne kadar zor bir iş yapıyorsun?"

"Bunun zorluğundan ne olur. Esas zor iş Rüyacının yaptığı iş. Kralın birinin kızını aldı, diğerine de savaş açtı" demiş.

"Rüyacı benim, sen de gel bizimle" demiş.

Dördü birlikte yürüdü gittiler. Baktılar ki bir adam kulağını toprağa yapıştırmış ve konuşuyor. Sordular: "Ne yapıyorsun öyle?"

"Toprağın altında karıncalar mücadele ediyorlar, ben buradan yardımcı oluyorum."

"Çok zor bir iş olsa gerek" dedi Rüyacı.

“Eh! Zor iş Rüyacının yaptığı iştir. Kralın birinin kızını aldı, ötekine de savaş açtı.”

“Rüyacı benim! Bizimle gel” dedi.

Beşi birlikte yürüdüler. Baktılar ki bir adam durmuş yukarı bakıp duruyor.

“Nereye bakıyorsun öyle” diye sordular.

“Üç gün önce göğe doğru attığım oklar şimdi döndü aşağı doğru” dedi yabancı.

“Oo! Çok zor bir iş yapmışsınız” dedi Rüyacı.

“Eh. Bu da zor mu? Rüyacının yaptığı iş esas zor olan; kralın birinin kızını aldı, diğerine savaş açtı” demiş.

“Rüyacı benim! Sen de gel bizimle...”

Altısı birden gittiler... Baktılar ki adamın biri, güvercinlere yanaşıp kanatlarını çıkarıyor, birinin kanatlarını ötekine, ötekinin kanatlarını diğerine, diğerininkini bir diğerine takıyor, fakat güvercinler bunu anlayamıyorlar bile, öyle hızlı yapıyor.

“Böyle bir iş yok, ki güvercinler bile duymuyor dedi Rüyacı.

“Bu da iş mi. Rüyacının yaptığı iş zor bana göre. Kralın birinin kızını aldı, diğerine de savaş açtı, demiş yabancı.

“Rüyacı benim! Gel sen de bizim kardeşimiz ol” demiş Rüyacı.

Yedisi birlikte düştüler yola. Bakmışlar ki bir papaz bir kiliseyi sırtına yüklenmiş gidiyor, nerede ibadet yapmak istiyorsa oraya kiliseyi koyup ibadetini yapıyordu.

“Papaz efendi! Gerçekten büyük bir iş, bu kadar bir kilise ile dolaşmak.”

“Eh, ne zorluğu var? Zor olan odur ki, Rüyacı kralın kızını aldı, öteki krala da savaş açtı.”

“Rüyacı benim. Hadi sen de bizimle gel, kardeşimiz ol” dedi Rüyacı.

Sekizi birlikte gittiler. Doğu kralının yanına vardılar ve kızını istediler.

Kral “Durun bakalım. Önce bir sınavdan geçin bakalım, nasıl adamlarsınız.

Ondan sonra veririm” dedi. Ve ekledi: “Üç gündür ekmek pişirttiriyorum. Onları bir günde yiyebilirsiniz kızımı veririm. Aksi halde kellelerinizi alırım” der.

Yapar mısın, diye sordular arkadaşları sürülü toprak tezeğini yutana.

“Siz rahat olun ben hallederim, bir lokma bile kalmaz” dedi.

Yığınla ekmekten kırık bir parça bile kalmamış.

İyi, dedi kral. Ancak yine bir şey daha... “Benim içi şarapla dolu altı köşeli küpü bir oturuşta boşaltırsanız tamam, kızını vereceğim, yoksa kellelerinizi alırım” demiş.

“Hadi bakalım deniz içen kardeş! O ekşi deniz suyunu içtiğine göre şarabı içersin değil mi?”

“Beni şarabın yanına götürün ben bilirim ne yapacağımı” demiş.

Deniz içeni toprağın altına gömülü küpün başına götürmüşler, bakmış ve gülmüş, “bunu bir nefeste içerim” demiş.

Çökmüş şarap küpünün başına ve bir nefeste damla bırakmadan içti.

İyi, demiş kral. “Şimdi de üç günlük yol uzaklığında bulunan suya ben benim adamımı, siz de sizden birini göndereceksiniz. Benimki erken gelirse kızı vermem, kellelerinizi de alırım. Sizin ki erken gelirse kızı alır götürürsünüz.” Hemen arkadaşları tavşan yakalamada usta olana döndüler; “Sen ki ayaklarına değirmen taşları geçirerek tavşan yakalayabiliyordun suyu daha erken getirirsin herhalde” dediler.

“Siz yeter ki beni gönderin ben bilirim ne yapacağımı” diye yanıt verdi. İki adam yola çıktı. Koşarak giderlerken bir günün bitiminde kralın adamı yoruldu, ötekine “ne koşup duruyoruz? Ne gereği var? Kendimizi mi öldüreceğiz? Dinlenelim biraz” diyerek ikna etti. Oturdular, yemek yediler, şarap içtiler fakat kralın adamı sahte şarap içirdi ve onu uyutarak kendisi suya gitti.

Kaplarını doldurdu ve bir günlük yol daha aldı. Değirmen taşlı adam hala uyuyordu.

Rüyacı okçuya “Bak bakalım ne oldu, geliyor mu, ne oldu, başına bir şey mi geldi” dedi.

Okçu çıktı baktı ki kralın adamı geliyor, kendi arkadaşı uyuyor. “Vay başıma, vay başıma” diyerek içeri girip Rüyacıya durumu anlattı. “Bir şeyler yap” dediler okçuya. O da okunu yayını hazırladı ve uyuyan arkadaşının ayağına bağlı değirmen taşını nişan alıp yayı bıraktı. Ok gitti taşı kırdı. Adam uyandı. Zıplayarak,

koşarak suya gitti kaplarını doldurdu ve kralın adamını geçerek saraya yetişti.

Kral “Şimdi nikah yapın” dedi.

Rüyacı, kızı toprağı sürene verdi, evlendirdiler. Kral o gece onlara çok güzel bir ziyafet sofrası hazırladı. Fakat aşçılara gizlice “onların tabaklarına öyle bir zehir koyun ki hiç kimse sağ kalmasın” diye tembih etti. Karıncalarla konuşan adam bunu duydu. Güvercinlerin kanatlarını değiştiren adama söyledi. O da öyle el çabukluğuyla tabakları değiştirdi ki kralın adamları fark edemedi. Kim yediyse öldü.

Kral bu sefer de “Bana öyle bir adam getirin ki kızımın şu çeyiz sandığını yerinden oynatsın” dedi.

Rüyacının arkadaşları papaza döndüler, “Sen yapabilirsin. Sen ki koca kiliseyi sırtına alıp dolaşıyordun” dediler.

Papaz “Siz dert etmeyin” dedi. “Değil çeyiz sandığı, isterseniz siz de üzerine oturun” dedi.

Yüklediler koca çeyiz sandığını. O bağırıyordu, “getirin, getirin yine.”

Herkes yola çıktı, sağ selamet eve döndüler. Herkes kendi yerini buldu ve kendi işine bakmaya başladı. Bu yolda beş altı yıl geçmiş oldu.

Rüyacı, kayınpederi olan Batı kralının yanına gittiği zaman oğlu kızı büyümüşlerdi.

Bir tarafına karısını, diğer tarafına kızını aldı. Oğlu da altın sürahiyi eline alıp babasının önüne altın leğeni koydu ve elini yüzünü yıkattırdı.

Rüyacı, “İşte bu benim rüyam; bir yanımda Güneş, diğer yanımda Ay” diyerek karısına ve kızına kollarını sardı. Oğlunu göstererek “önümde de Şükür Yıldızı! Elimi, yüzümü yıkatan. Benden rüyamı istediniz, nasıl verebilirim bunları” dedi. Batı Kralı da tahtını dua ederek teslim etti, elleriyle tacını giydirdi. “Masal burada bitti. Ben de oradan ayrıldım. Ne oldu bilmiyorum.”*

* Çevirmenin notu: Masalın sonunda anlatıcının sözü.

* Çevirmenin notu: Masalın orijinalinde di’li geçmiş kipi ile anlatıldığı için aslına uygun olsun diye değiştirilmedi. Birkaç yerde miş’le yazılmıştır. Gürcü masallarının bir özelliğidir bu durum.

Çeviren: Eşref Yılmaz